

A kereszt a földön. Egy római
hátra ledönti őt, — gorilla — rákúszik,
áttérdel a csípőn, mellet a mellet
feszíti szerzte a túlhoszú karokat.
Szétbontott liliumok húsa
jéglila felleg alatt — dobódik a test.
Kinyílnak az eltiport sáska nagy ugrólábai.
A római érzi: alatta már csak puha toll van.

Koromzöld, csavart ciprusok
gördülő, fényhajú égitestek alatt:
négy Naptól tüzel egyszerre az ég.
Lilakékek a földek. A fénykín kanócként
füstöl a szemidegen. Az izzó fénygomolyok
az izmokra futottak — Egy lobbanás.
Csönd, ólom csönd a vizbefúlt ajkán
a végbuborék után.

„Ember, ma velem léssz a Kertben.
Velem a végső dispután.”

„Veled bizony, ha istened élve megment, a Gyógyító.
De két nap múlva jöhessenek vissza. Éhes a kölköm, vár a bitó.”

„Visszajöhetsz. De Pók lesz, mely kis szálon lefügg;
csüng rajtam a Semmibe: föl-le bocsátkozik.

Én, a Boltív, maradok mindig egy helyütt.

És üss szögeket tovább: mosolygok, mert már te vagy a rab.

Pók, mérgeket harapd a számra — sebhely csak a te arcodon marad.

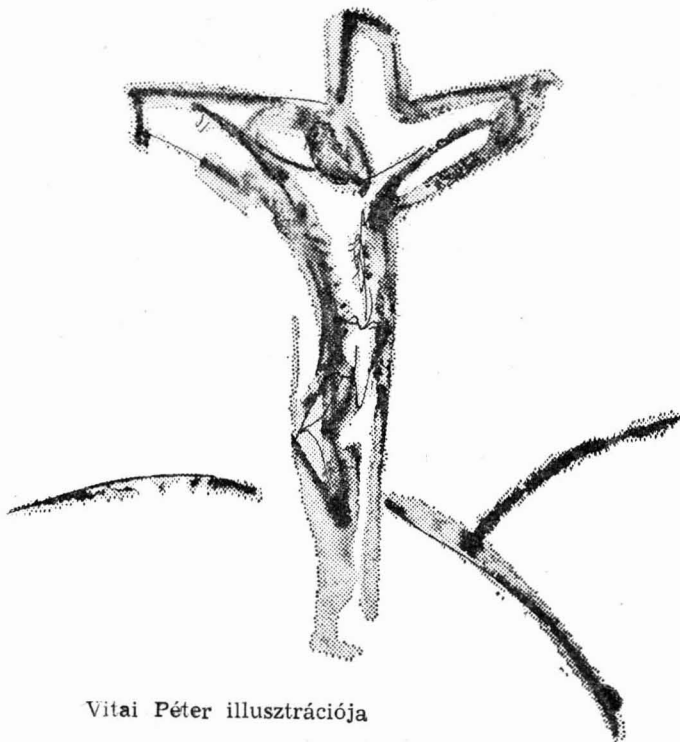
Én nem gyűlöllek akarva sem,
csak nézek rád, mint taglóra kisboci csöndesen.”

Minden tavasszal kélnék új virágok.

Nem a Tagló győz, hanem akit levágott.

JÁNOSY ISTVÁN VERSE

**CRUCIFIXUS
VAN GOGH
MODORÁBAN**

Vitai Péter illusztrációja